

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 11/03/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 62

Người học Phật luôn nỗ lực giữ tâm thanh tịnh, không khởi tâm động niệm, phân biệt, chấp trước dù trong thuận hay nghịch cảnh. Giữ được tâm thanh tịnh thì tịnh niệm nối nhau, công phu tu hành lúc đó sẽ có lực, trí tuệ khai mở nên hiểu được nghĩa chân thật lời Phật dạy. Phương pháp đối trị tốt nhất đối với khởi tâm động niệm của mình là tâm có một chủ thể hoặc ở nơi tịnh niệm tu hành thì giữ chặt một câu “***A Di Đà Phật***”.

Hòa Thượng nói: “***Những cảnh thuận hay cảnh nghịch chúng ta đều không khởi tâm, không động niệm, cũng không có phân biệt, không có chấp trước thì đây là tâm thanh tịnh và cũng là có sức định .***”

Để chúng ta có thể không khởi tâm không động niệm thì ở bài hôm trước Hòa Thượng dạy chúng ta phát tâm phải “*chân, thuần, chánh, tinh*” tức là tinh chuyên, chỉ thuần là giáo dục Phật Đà, giáo dục Thánh Hiền, không vì bất cứ thứ gì, không vì “*danh vọng lợi dưỡng*”, không hư danh ảo vọng, không vì “*ta*” và cái “*của ta*” mà làm.

Ngược lại, không “*chân, thuần, chánh, tinh*” thì chúng ta sẽ khởi tâm động niệm. Trong thuận cảnh sẽ khởi ưa thích, trong nghịch cảnh sẽ khởi ghét bỏ, vẫn là cảm tình dụng sự. Một khi đã khởi tâm động niệm thì sẽ phân biệt chấp trước nên phiền não sẽ ùa về phá nát tâm thanh tịnh của chính mình. Nếu dùng tâm này mà niệm Phật thì trong Kinh từng nói có 100 điều người niệm Phật bị đọa địa ngục.

Nhiều người tu học Phật pháp đã không được nghe lời dạy này. Nếu họ được giáo dục đến nơi đến chốn, chắc chắn họ cũng phát tâm “*chân, thuần, chánh, tinh*” một cách mạnh mẽ. Vì không được dạy, nên thấy người tham thì họ cũng tham vì sợ bị lỗ. Có người nói với chúng tôi rằng: “*Con tặng quà cho mấy người của Thầy khó gằn chét!*” Tặng quà còn không được chứ đừng nói đến tặng tiền. Chúng tôi nghe nói như vậy nên thấy rất cảm xúc.

Chúng tôi cũng từng nghe Hòa Thượng dạy rằng nhận ân huệ là bán tự do hay đã ngậm kẹo thì làm sao mở miệng, “*há miệng mắc quai*”. Một chút “*danh vọng lợi dưỡng*” có thể làm cho mình nhụt chí, nhất là chí thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, chí để thành Phật. Thấp hơn là chí làm Thánh nhân quân tử cũng mất luôn. Người quân tử là thấy lợi không màng, thấy khó dấn thân vào. Kẻ tiểu nhân: Thấy lợi thì chui vào, thấy khó thì trốn mất. Vậy mình hãy quán sát xem mình là quân tử hay tiểu nhân. Thế Giới

Tây Phương Cực Lạc không có người tiểu nhân. Thế gian này, con người còn không chấp nhận kẻ tiểu nhân huống hồ ở Thế Giới Tây Phương Cực Lạc.

Cho nên Hòa Thượng nói: **“Tu hành học Phật có thể thường giữ được cảnh giới của tâm thanh tịnh thì đây mới là chân tâm. Chân tâm thì không hề dao động.”** Chúng ta thường nghe nói chân tâm bản tánh của chúng ta là thuần tịnh thuần thiện. Giữ được tâm thanh tịnh thì đó là “chân tâm”. Người có thể dùng “chân tâm” để niệm Phật, để đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác thì thế gian này người người, thiên nhân kính trọng và quý thần khiếp sợ tránh xa họ.

Hòa Thượng nói: **“Các bạn tu hành mà Ma còn dẫn dắt thì bạn tu cái gì”**. Một người trì giới thanh tịnh có 20 vị thần hộ giới bên cạnh nên yêu ma quỷ quái nào dám đến. Ngày ngày yêu ma quỷ quái đến nhiễu loạn, thậm chí đi xem bói mà thầy bói nói trúng phóc thì theo Hòa Thượng đáng lẽ phải khóc một trận vì mình tu hành kiểu gì mà không thay đổi chút nào. Nhà Phật nói rất rõ ràng: **“Cảnh tùy tâm chuyển - Y báo tùy theo chánh báo chuyển”**. Y báo là hoàn cảnh xung quanh mình và chánh báo là tâm mình. Tâm mình đã chuyển thì hoàn cảnh hoàn toàn chuyển.

Việc này không chỉ riêng ai, bản thân chúng tôi chưa toàn tâm toàn lực chuyển đổi như lời Phật dạy nên trong cuộc sống vẫn chướng ngại trùng trùng. Tuy nhiên, nhờ sự chướng ngại này mà chúng tôi đề cao cảnh giác, quán chiếu lại từng khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, đối nhân xử thế tiếp vật hằng ngày của mình xem có bị chi phối bởi “danh vọng lợi dưỡng” “tự tư tự lợi”, hưởng thụ “năm dục sáu trần”, hay có vì “tham sân si” không?

Hòa Thượng nói: **“Khi giữ được tâm thanh tịnh, không khởi tâm không động niệm, không phân biệt, không chấp trước thì chân thật làm đến được tịnh niệm nối nhau. Khi đó, công phu tu hành tự nhiên sẽ có lực, việc tụng Kinh nghiên giáo đều sẽ khai trí tuệ. Chúng ta sẽ hiểu được nghĩa chân thật mà Như Lai đã nói”**.

Hòa Thượng là người xuất gia tu hành nên đa phần bài giảng của Ngài giảng cho người xuất gia. Chúng ta không thể làm tròn phận của người xuất gia nhưng chúng ta có thể làm được một, hai hoặc ba phần của người xuất gia. Còn lại, chúng ta còn phải gánh vác nhiều vai trò bổn phận khác của mình. Điều chúng ta học được là chúng ta làm việc nhưng không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước, vẫn quay về được tâm thanh tịnh, vẫn giữ được tịnh niệm nối nhau thì đây mới là công phu.

Khi chúng ta thật làm, thật có trải nghiệm thì mới cảm nhận được nghĩa chân thật trong lời Phật dạy. Cũng giống như trước đây, Hòa Thượng nhắc đi nhắc lại việc phải mau mau thúc đẩy Văn Hóa Truyền Thống, vài năm hay vài chục năm nữa mình có nói thì người ta cũng không nghe. Khi chúng ta bắt tay vào làm thì mới cảm nhận được lời nhắc nhở của Ngài rất thiết thực.

Bây giờ ở bất cứ nơi nào, chỉ cần có người phát tâm làm cô giáo thúc đẩy Văn Hóa Truyền Thống thì nơi đó, các con sẽ đến học tập. Buổi học hôm vừa rồi ở Trà Ôn – Vĩnh Long, các cô đều xung phong đi, thay vì ngày cuối tuần đi chơi, các cô đến chơi với các con. Cho nên khi chúng ta còn khỏe, chúng ta cần phải hy sinh phụng hiến. Trong trải nghiệm làm việc, chúng ta càng làm, càng cảm nhận thì càng không thấy mệt; càng thể hội được nhiều thì trí tuệ càng phát sinh.

Các cô không biết mệt mỗi từ thứ 2 đến thứ 7 quần quật dạy dỗ các con, đến ngày Chủ Nhật vẫn tràn đầy năng lượng. Các cô càng đầy năng lượng bao nhiêu thì chúng tôi càng cảm thấy mình phải làm gì đó nhưng đúng là tâm có thừa mà sức không đủ. Nhưng tốt rồi chúng tôi thấy mọi người đầy năng lượng thì đó là điều chính mình thọ dụng.

Cho nên khi chúng ta thật làm, chúng ta mới hiểu được ý nghĩa chân thật mà Thánh Hiền đã làm, chúng ta mới hiểu vì sao người xưa dám hy sinh phụng hiến. Không làm thì không cảm nhận được, làm rồi thì niềm vui cứ dâng trào, dâng trào. Nhiều phụ huynh đi theo mà còn mệt, các cô thì tràn đầy năng lượng. Hết giờ học, cũng chưa được nghỉ, các cô còn đi 100 cây số về Thành phố Hồ Chí Minh. Đến nơi đã là đêm khuya. Sáu giờ sáng hôm sau đến trường tiếp tục cho một ngày mới.

Hòa Thượng nói: ***“Phương pháp đối trị tốt nhất đối với khởi tâm động niệm của mình chính là tâm mình có một chủ thể, còn ở nơi tịnh niệm tu hành thì nhớ giữ chặt một câu A Di Đà Phật”***. Ví dụ hôm nay mình dạy học thì phải toàn tâm toàn lực dạy tốt các con. Không phân biệt chấp trước thì tự nhiên làm tốt. Mình bước vào lớp học thì mình hòa với các con thì tự nhiên mình không còn vọng tưởng, thậm chí không rảnh để vọng tưởng. Ở nơi tịnh niệm tu hành, nếu vọng niệm có tuôn trào thì kệ nó, cứ giữ chặt một câu ***“A Di Đà Phật”***.

Trải nghiệm thực tế cho chúng tôi thấy, ngày nay, mình toàn tâm toàn lực làm việc lợi ích chúng sanh là cách tốt nhất để không còn vọng tưởng, chứ nếu ngồi đó không, hết ngày này qua tháng nọ thì vọng tưởng trùng trùng. Chúng ta cứ làm việc lợi ích chúng sanh, khi nào nhớ thì niệm Phật, không để tâm xen tạp, toàn tâm toàn lực mà làm.

Mấy ngày nay chúng tôi thấy các Thầy Cô tập văn nghệ chuẩn bị cho Chương trình Đại lễ Tri ân Cha Mẹ và Vợ chồng, mà phải dán cả băng dính vì bị chảy máu hay tét đầu gối. Từ phương xa, chúng tôi cũng muốn đãi các Thầy Cô chút món ăn hay nước uống vào giờ nghỉ. Rõ ràng khi chúng ta toàn tâm toàn lực cống hiến thì tràn đầy năng lượng còn khi ***“tự tư tự lợi”*** thì mất năng lượng ngay.

Hôm kia, tôi bị đau chân, sáng nay tôi chợt có ý niệm hôm nay mà lạy Phật, coi chừng cái chân này không thể đi được luôn. Đó là ý niệm ***“tự tư tự lợi”***. Tôi liền nghĩ: ***“Thôi cứ lạy Phật đủ số đi rồi đau cũng không sao!”*** Thế mà khi lạy đủ rồi thì chân cũng không còn đau nữa. Không có ý niệm ***“tự tư tự lợi”*** nữa thì năng lượng dâng trào.

Hòa Thượng dẫn câu trong Đại Thế Chí Niệm Phật Viên Thông Chương: “**Đồ nhiếp lục căn, tịnh niệm tương tục**” - gom nhiếp hết tất cả sáu căn mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý của mình vào việc làm lợi ích chúng sanh thì không còn có vọng niệm. Nếu chúng ta ngồi niệm Phật và gom hết sáu căn vào một câu Phật hiệu thì chắc chắn cũng không có vọng niệm.

Nhưng chúng sanh thời Mạt Pháp có sức khỏe không như người xưa. Nếu chúng ta ngồi một giờ thì toàn thân bị tắc, ngồi hai giờ thì toàn thân đã bị tê. Ngày nay mà ngồi niệm Phật là rất khó do đó, nên chọn cách thay vì ngồi đó vừa vọng tưởng, vừa niệm Phật thì nên tận tâm tận lực làm việc lợi ích chúng sanh mà niệm Phật. Hòa Thượng nói nếu dùng tâm “*chân, thuần, chánh, tinh*” mà làm lợi ích chúng sanh thì đó cũng là niệm Phật.

Hòa Thượng chỉ dạy khi chúng ta làm bất cứ việc gì lợi ích chúng sanh đều dùng tâm “lão thật” tức thật thà, thành thật. Trong tâm thành thật không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Khi khởi một câu “**A Di Đà Phật**” thì cũng lão thật mà niệm. Chúng ta thấy Hòa Thượng bốn ba khắp nơi trên thế giới, tham gia vào các diễn đàn tại Liên Hợp Quốc để đề xướng giáo dục Thánh Hiền nhưng tâm của Ngài hoàn toàn buông xả không dính mắc, chỉ một câu “**A Di Đà Phật**” niệm đến cùng. Ngài là tấm gương cho chúng ta thấy một con người tận tâm tận lực vì chúng sanh phục vụ, diễn Kinh nói pháp rất nhiều, không chỉ giảng Phật pháp mà còn giảng cả Nho học, Đạo học, thậm chí cả Kinh Thánh nhưng suốt cuộc đời vẫn chỉ là một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng.

Bài hôm trước Hòa Thượng dạy chúng ta, người học Phật mức độ thấp nhất là phải “*tự cầu đa phước*”. Phước an bài cuộc sống nên nếu không có phước thì liền có chướng ngại. Nhiều người không biết việc này nên khó khăn vất vả một chút đã muốn né tránh. Chúng ta từng nghe bài hát về thanh niên có câu rất xúc động: “*Dừng hỏi Tổ quốc đã làm gì cho ta, mà cần hỏi ta đã làm gì cho Tổ quốc hôm nay*”. Hay câu hát: “*Ai cũng chọn việc nhẹ nhàng, gian khổ biết dành phần ai?*”.

Sự ưu tư của chúng tôi là ở chỗ các Thầy Cô đang phải cáng đáng rất nhiều công việc, vậy thì làm sao còn sức, trong khi đó, rất nhiều người học Phật, học Văn Hóa Truyền Thống lại không phát tâm. Một tháng các Thầy Cô chỉ có thể gánh vác được hai buổi Chủ Nhật, còn lại hai buổi Chủ Nhật khác phải dành cho gia đình để không mất cân đối.

Nhiều người học Phật không biết rằng tích cực rèn luyện dạy dỗ các em chính là mình đang “*tự cầu đa phước*” bởi vì một khi phát tâm làm Thầy Cô giáo, nỗ lực uốn nắn, trui rèn các em học trò chính là đang ươm những mầm non của đất nước. Các em sẽ thành người tốt. Đây chính là nguyên khí của quốc gia.

Hiện tại, các lớp Kỹ Năng Sống ở Yên Bái, Hà Nội, Hòa Phú – Đà Nẵng, Trà Ôn-Vĩnh Long hoạt động rất tích cực vào cuối tuần, số lượng có nơi lên tới 70 học sinh. Tại

Vĩnh Long, lớp mới khai giảng được ba buổi nhưng các con đã có nhiều thay đổi. Có em trước rất lười ăn thì nay rất ngoan còn biết xúc cơm cho Mẹ, dành cho Mẹ miếng ăn ngon. Các em đều làm việc nhà và đặc biệt, nhiều em không dùng đến điện thoại. Qua đây mới thấy ngộ tánh của các bé rất mạnh mẽ.

Phước ở đâu khi những con người thực tế đang ở đây, con họ ngoan rõ ràng, gia đình họ có được sự hạnh phúc, sự phấn hồi của họ rất tích cực. Với một sự khởi đầu như vậy, khi các bé lớn lên, lập gia đình, xây dựng được một gia đình hạnh phúc, lễ lối, chuẩn mực thì Phước đó mới lâu dài, có lẽ còn lớn hơn lợi nhuận của một công ty sinh lời.

Tuy nhiên, người đã biết được Phật pháp, đã thấy chuẩn mực của Thánh Hiền đáng lẽ có thể dồn tâm, dồn sức, dồn tiền tài vật chất thúc đẩy công tác giáo dục này thì họ đã không làm như vậy. Một số người từng hứa gánh vác lớp Kỹ Năng Sống ở Trà Ôn – Vĩnh Long mà hôm qua đều không ai có mặt. Nhiều người đã dồn tâm sức, tài vật để đi làm những việc ảo danh ảo vọng mà quên đi rằng giáo dục con người từ ngàn xưa đến giờ luôn là vấn đề quan trọng.

Đặc biệt là thành phố Vinh hiện giờ có hai ngôi trường đã kết hợp với Thành Đoàn, Liên đoàn Lao động, Hội Liên hiệp Phụ nữ tổ chức một ngày trải nghiệm cho các con. Việc làm này chân thật là báo ân tổ quốc. Các bác, các cô hằng ngày gánh vác việc nước, còn chúng ta đón các con, cháu của các bác, các cô tới để dạy, để uốn nắn thì hành động đó chính là giúp sức, là báo ân.

Người xưa từng nói: “*Kiến quốc quân dân giáo học vi tiên*” - Muốn xây dựng tổ quốc, giáo dục nhân dân thì phải lấy việc giáo dục làm đầu. Việc lớn có tầm cỡ thì quốc gia lo còn các Thầy Cô làm việc nhỏ, dạy các con ngoan hiền, góp phần với quốc gia thì đó chính là “*trên đền bốn ơn nặng dưới cứu khổ ba đường*”.

Bản thân chúng tôi, trong mấy tuần nay, khi biết tin con gái mang thai, mỗi ngày chúng tôi tăng cường lạy Phật gấp đôi, gấp ba lần để hồi hướng công đức đó mong những anh linh đến thế gian này để hoằng dương Phật pháp, tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến làm lợi ích chúng sanh. Chúng tôi khuyên mọi người hãy nên phụ giúp vào những nơi thiết thực như các Lớp Kỹ Năng Sống. Tất cả các lớp học đều hoàn toàn miễn phí nên kinh phí phải từ những người cùng chung chí hướng, đồng tham đạo hữu, cùng hiểu được giá trị giáo dục để cùng nhau làm.

Làm giáo dục là công đức lớn nhất, hơn tất cả các công đức. Hai chữ “*Phật giáo*” thì “*Phật*” là Phật Đà và “*Giáo*” là giáo dục – giáo dục con người trở thành một vị Phật, trở thành một con người hoàn thiện, tất cả những chuẩn mực của họ đều đáng làm mô phạm cho thế gian. Có công đức nào bằng công đức này.

Chúng ta hãy thử quán chiếu xem có nỗi đau nào như nỗi đau trong nhà có đứa con phá gia chi tử. Chúng tôi biết có một đứa con trai là con cầu tự đã dụ Cha Mẹ sang

tên ngôi nhà 5 tầng rồi bán để chơi cờ bạc và mất sạch. Hai thân già khổ sở phải đi thuê một phòng trọ 10 mét vuông. Cuối đời, họ sẽ ở đó để gặm nhấm sự thâm hiểm vì có đứa con phá gia chi tử. Đây chẳng qua là vì cậu ấy không được dạy.

Từ một trong vô vàn câu chuyện tương tự như thế, chúng ta hãy cố gắng để có thêm các con được dạy dỗ dù rằng việc đó sẽ làm các Thầy Cô vất vả hơn. Khóa Tu Mùa Hè ở Chùa Phúc Long, chúng ta dự định đón 400 em nhưng số lượng các em tham gia hàng năm thường đông gấp đôi. Các Thầy Cô vẫn cố gắng đón nhận các con với mục đích là để các con được học và không phải ở nhà để đắm chìm trong các trò chơi điện tử.

Năm nay, khóa hè sắp tới rồi, mọi người hãy đăng ký tham gia các lớp giúp các con. Thời gian không cho phép chúng ta chậm trễ vì các con thì mỗi ngày thêm lớn còn chúng ta sẽ già và chết đi, có muốn làm cũng không làm được nữa. Hãy tận dụng cơ hội giáo dục các con để khi trưởng thành, các con có một hành trang bước vào cuộc đời với chuẩn mực văn hóa dân tộc và những tấm gương đức hạnh. Thông qua bài học, các con sẽ hiểu hơn về cha ông chúng ta dụng công như thế nào thì mới có một đất nước phồn vinh như hôm nay. Cho nên, giáo dục là “*tự cầu đa phước*” chứ không phải đi cầu cúng mỗi ngày.

Khi con người đã có phước báu thì mới có trí tuệ, biết phân biệt phải quấy, thiện ác, tà chánh. Hòa Thượng dạy chúng ta khi phát tâm làm công tác giáo dục, trong Phật pháp thì giảng Kinh nói pháp hay như chúng ta làm giáo dục, thúc đẩy Văn Hóa Truyền Thông thì nếu tâm không chánh không thuần không chuyên không tinh thì công tác giáo dục đó không được lợi ích cho chính mình. Vì sao vậy? Vì tâm chúng ta làm việc chỉ để mong cầu lợi dưỡng. Chúng ta không nên có ý niệm mong cầu lợi dưỡng mà chỉ mong sao cho giáo dục các thế hệ học trò được tốt.

Có nhiều người nói mở trường mà sao cũng thu học phí vậy? Họ nói mà nước mắt của chúng tôi phải chảy từ trên đầu chảy xuống. Chẳng lẽ các Thầy Cô ăn không khí để sống hay sao? Ít ra cũng phải trang trải cho đời sống các Thầy Cô tuy không dư giả thì cũng phải đủ sống để các Thầy Cô an tâm phục vụ. Để vận hành một ngôi trường còn phải có rất nhiều chi phí như thuê mặt bằng, điện nước, tiền ăn của các con v.v. Mấy ngày nay, trường ở Huế đã hoạt động, cả trường có 5,6 học trò, nhân sự cũng 6,7 người nhưng điện nước vẫn hoạt động bình thường. Người ta chỉ biết hỏi đến thu phí nhưng không nhìn ra những chi phí đó. Mọi người có thể tự tính được số học trò rồi tính ra số lương bình quân của các cô, cộng thêm các chi phí vận hành thì xem trường còn dư ra đồng nào không?

Cho nên những người đã biết đã hiểu về lợi ích của giáo dục thì phải đem năng lực, công sức, tài vật của mình để góp phần vào công tác giáo dục này, đừng đi cầu cúng ma quái mà hay làm những việc thiết thực. Đây mới là “*tự cầu đa phước*”. Chúng ta đã phát tâm làm giáo dục Phật pháp, giáo dục chuẩn mực của Thánh Hiền thì tâm phải

thuần, phải chuyên, phải chân, phải tinh thì khi đó, chúng ta làm các việc lợi ích chúng sanh, tâm chúng ta mới an tịnh, công phu mới có lực./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!